

SUHAI PÁL

Három anakreóni

Devecseri Gábor versfordítására

*A természet bikáknak
szarvat, lónak patákat,
futást adott a nyúlnek
(és nyulat is futásnak):
mindegyik tőle kapta
tulajdonát, tudását,
és mind élőhelyét is:
páncélt férgerekre ő vert,
a tigriscsíkos bundát
is ő szabta s a szárnyat
ő fogta röpülésre,
és volt idő, hogy bőven,
pazarlón osztogatta
halpikkelyekből pénzét.*

*

De hol maradt az ember,
és mit kapott, ha férfi?
Neki csupán erőszak
s Odüsszeusz-ravaszság
jutott e tékozlásban –
fegyverek, csapda, háló,
ennyi a jussa élni?
S a nőnek ennyi sem jut?
Nem kaphatott már semmit,
kendőtlen, póre formán
csupán a meztelen bőrt,
a test, a vér hatalmát,
szépséget, semmi többet –
rózsát pironkodónak?

*

Az egyik csupa szöglet:
sisakok, kitin-vértek,
erődök, bástyatornyok –
szedetlen kert a másik:
érett gyümölcsök telten
és forrás vénuszdombján.
Csupán egy rózsza szirma
nyílóban, hervadóban,
Vénusz és Mars csatáján
az ágyban, mintha hóban –
de hogyha ott verekszik,
szépsége ott triumfál,
a gyöngé nő a férfit,
a dárdás hőst legyőzi.

Antik gemma

Gyere, kedves, gyere, várlak,
gyere még ma, gyere szépen,
ülj ölembe, és mesélj.
Én majd közben becézgetlek,
ölelgetlek, úgy szeretlek,
s hogyha végül ágyba teszek,
alig bírjuk a mesét.
Addig-addig vigasztallak,
amíg el nem álmosítlak,
s te is, édes, engemet.
Így fekszünk majd, így alszunk majd,
én tebenned, át egy éjen,
át egy hosszú életem,
te meg velem jóllakottan,
amíg vágyad el nem lobban,
és a vággyal két karomban
te is el nem szenderülsz.

Tiéd e ház

Tiéd e ház, de csak ha véded,
ha óvod, fog megóvni téged,
azé, ki benne él, ki lakja
s világra ráadásul kapja,
akár a gyermek is szülőjét,
tavaszra nyárt s a nyárnak őszét.

E ház csak ház s mindenkié ez,
ki benne él s iránta érez,
jóból elég is ennyi, hogyha
tiéd a kertje s bent a konyha
és mind, mi benne forr, hogy össze
az élted másokéval kösse.

Tiéd e ház, habár egészen
nem volt s nem is lesz terve készen,
de gondja csak tiéd, a jussa,
hogy ablakát becsukja, nyissa
s tiéd, míg sorsod rád kirója,
minden barátja, árulója.

Tiéd e ház, bár nincs ezüstje
s kisebb a lángja, mint a füstje,
talán ezért is fújja egyre
képét parázsnál vörösebbre
a kis pimasz, amíg az üstben
a lekvár fő s mi itt az estben.